

права та обов'язки, відповідальність, умови надання ним інформації третім особам у ході примусового виконання. Необхідним також є комплексний підхід до питання освіти, професійного рівня підготовки державних виконавців, вимог, що висувають до кандидатів на посади державних виконавців.

Зокрема, слід зупинитися на вимогах, що висувають до кандидатів на посади державних виконавців. Визначимо правові джерела, які регламентують вимоги до державних виконавців та порядок їх відбору: Закони України «Про виконавче провадження» (ст.8), «Про вищу освіту», «Про державну виконавчу службу» (ст.12, 19) тощо. Однак, на нашу думку, це є недостатнім для якісного визначення готовності особи до роботи державним виконавцем. Вважаємо за необхідне створити єдині кваліфікаційні вимоги до професійних знань та навичок, необхідних для виконання посадових обов'язків державними службовцями Державної виконавчої служби України, де розкрити відповідно до груп посад вимоги щодо освіти, знань, умінь та навичок. На нашу думку, це значно спростить відбір державних виконавців на посади, зменшивши випадки некомпетентності у питаннях виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, у тому числі майнового характеру.

Вище перелічені напрямки гармонізації та уніфікації українського законодавства, що регламентує процедури виконавчого провадження, з європейськими юридичними стандартами є вимогою часу та сприятимуть підвищенню якості виконавчих послуг щодо примусового виконання майнових рішень судів та інших юрисдикційних органів, які надаються ДВС України стягувачам.

Список використаних джерел:

1. Кузнецов Е.Н. Исполнительное производство Франции. – СПб: Издательский Дом С.-Петербур. гос. ун-та, Издательство юридического факультета. С-Петербур. гос. ун-та, 2005. – 280 с.
2. Адміністративне право України : Підручник для юрид. вузів і фак. / За ред. Ю.П. Битяка. - Х.: Право, 2000. - 520 с.
3. Закон України «Про державну виконавчу службу» №202/98-вр від 24 березня 1998 року;
4. Закон України «Про виконавче провадження» №606-XIV від 21 квітня 1999 року; <http://radnuk.info>;

Садика В. Є.,

студентка 4 курсу юридичного факультету ННІЗДН
НАВС

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЗІ СПЕЦІАЛЬНИМ СТАТУСОМ У СВІТЛІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ

Адміністративну реформу було запропоновано Указом Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22.07.1998 № 810/98 [1] у вигляді комплексної перебування існуючої в Україні системи державного управління всіма сферами

суспільного життя, а також розбудови інститутів державного управління, яких Україна як суверенна держава ще до кінця не створила. Після проголошення державної незалежності в Україні обсяги управлінської діяльності зросли у деяких сферах у 20-30 разів, а окремі з них (оборона, зовнішня політика) були утворені заново. Тому характерний для радянських часів метод реформування апарату управління шляхом його скорочення сьогодні не можливо було розглядати як ефективний. Був потрібен системний підхід, який би дозволив визначити оптимальні для потреб України кількість та структуру органів виконавчої влади.

Завданням роботи є дослідження виконаних адміністративною реформою перетворень в системі державного управління, зокрема в частині центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом, визначення необхідності та важливості змін, яким вони були піддані, а також перспективи їх подальшого розвитку.

В ході роботи було з'ясовано, що проголосивши у 2010 році курс на модернізацію, Українська держава стала на шлях докорінних перетворень. У стислі терміни була здійснена адміністративна реформа, що полягала не лише в оптимізації державної управлінської структури, але й у забезпеченні відкритості й прозорості процесу ухвалення державних рішень і діяльності органів влади. 9 грудня 2010 року Президент України дав старт наступному етапу адміністративної реформи. Саме Указом Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 09.12.2010 діяльність розпочало 16 міністерств, 53 органи виконавчої влади та 3 органи виконавчої влади зі спеціальним статусом. Систему органів виконавчої влади було оптимізовано шляхом: усунення конфлікту функцій та дублювання, запровадження європейського підходу до типології центральних органів виконавчої влади та чіткого визначення зони їх відповідальності.

Важливе місце було відведено центральним органам виконавчої влади із спеціальним статусом, особливістю яких було вирішення питання правового статусу та взаємовідносин з іншими органами шляхом прийняття законів, що визначають повноваження і порядок діяльності саме цих органів виконавчої влади. Питання їх діяльності у Кабінеті Міністрів України передбачено представляти Прем'єр-міністру України [2].

У червні 2011 року як правонаступник Державної служби зв'язку України і Державної адміністрації зв'язку – бувшого урядового органу, що діяв у складі Міністерства транспорту та зв'язку України (сьогодні Міністерство інфраструктури України), була утворена Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України. На ряду із Антимонопольним комітетом України, Державним комітетом телебачення і радіомовлення України, Фондом державного майна України, вона стала четвертим центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом.

У липні цього ж року було реорганізовано Головне управління державної служби України та створено Національну державну службу України із завданням забезпечити формування та реалізацію єдиної державної політики у сфері державної служби, здійснення функціонального управління державною службою. До уже існуючих центральних органів зі спеціальним статусом було приєднано Національне агентство України з питань державної служби.

У відповідності до наданих повноважень, саме Національна державна служба України координує роботу різних органів влади з нормативного та організаційного забезпечення впровадження нового Закону України «Про Державну службу».

Програма економічних реформ на 2010-2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» передбачає реалізацію саме адміністративної реформи, яка має усунути, перш за все, бюрократичні перешкоди для розвитку економіки та створити ефективну систему надання відповідних адміністративних послуг.

Варто зазначити, що перший етап вітчизняної реформи, який зачепив вищі органи центральної виконавчої влади, завершено. Загалом, результати першого етапу оцінено як такі, що більшою мірою виконані. Але, як і в більшості життєвих питань, не вдалося стовідсотково здійснити перетворення в межах концептуально визначеного плану. Та результати говорять самі за себе: Україна перейшла до п'ятивидової моделі органів виконавчої влади. Рівень ефективності державного управління зріс, із розведенням функцій неможливим стало поєднання в одному органі діаметрально різних функцій: вироблення рішень, контроль за ними, регулятивні та дозвольні дії.

Таким чином, успішна реалізація державою запланованих заходів адміністративної реформи, безумовно суттєво наближає усю існуючу систему державного управління до європейських стандартів, модернізує і професіоналізує її, готує до поступової реалізації масштабних економічних програм в Україні. На наш погляд реформування центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом у світлі адміністративної реформи відбулося досить своєчасно та продовжує залишатись актуальним для подальшого удосконалення.

Список використаних джерел:

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98 // Офіційний вісник України від 11.06.1999 – №21. – ст. 32.
2. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI // Офіційний вісник України від 18.04.2011 – №27. – ст. 20.

Собченко І. В.,

студент Хмельницького відділення
ННІЗДН НАВС

ПОНЯТТЯ, МЕТА ТА ЗМІСТ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Громадський порядок – це урегульована правовими та іншими соціальними нормами певна частина суспільних відносин, які складають режим життєдіяльності у відповідних сферах, забезпечують недоторканність життя, здоров'я та гідності громадян, власності та умов, що склалися для нормальної діяльності установ, підприємств, організацій, посадових осіб і громадян.